

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XI. Matetia præcedens ulterius extenditur; recensenturq[ue] aliqua
adminanda ferè facta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

monio. jam ergo aliquanto tempore nuptæ, maritus vestem vendidit. Mala hæc mulier ob id adeo impotenter irâ ac dolore exarsit, ut quandoquidem vindictam ex marito sumere non poterat, exsemetipsa animi sui amaritudini delinimentum capere statuerit, idque vitæ ipsius etiam, imo & æternæ vitæ impendio. Eheu! Tantum valet ad cæcandum hominem impotens una infrænisque affectio! In ea desperatione superiora ædium petit atque penuariam cellam ingressa, restim trabi affigit, insertoque eidem collo, pendet è trabe infelix pondus. Erat circa id tempus Sor. Ioanna in suo Oratorio, auditque vocem articulatam clarissimeque expressam. Quid hic agis? Ancilla tua desperat; festina ad eam eripiendam. Famula Domini continuo cubiculo egressa, momento ad ædes famulæ est delata, reperit maritum ad januam, & ait ei: Ubi est uxor tua? Respondet ille: superius est. Accurrunt ergo sursum ambo prope, mulieremque è trabe pendentem reperiunt, iam supremum trahentem spiritum. Præcidit laqueum IOANNA continuo, atque ut primum ad se rediit, alapas infregit ei dicens: Tu improba mulier, tu, inquam, animam, quæ tua non est, sed DEI, qui eam sui precio sanguinis emit, tu illam ausis velisque donare Diabolo? Enarravit factum hoc Soror IOANNA postremis vitæ suæ annis Confessori suo, aitque: protestò, mi Pater, leviter eam palmâ cecidi, pos-

sumque cum omni veritate asseverare, quod nunquam alias tota vitæ mea, præterquam tunc, irata fuerim. Similiter Divus Job non nisi semel exarsit, in suam Conjugem, quoniam de DEO male loquebatur, Impatientia hæc patientiam S. Job & sanctitatem eximie coronavit, nostræque Sor. Ioannæ impatientia auro patientiæ atque virtutis illius majorem splendorem pulchritudinem & gratiam circumdedit.

CAPVT XI.

Materia præcedens ulterius extenditur; recensenturque aliqua admiranda & inaudita ferè facta.

CHARITAS est veluti Regina, virtutum omnium, ac spiritualium bonorum anima. Corona illi est, hæc præ aliis omnibus prærogativa, quod finem non habeat. Virtutes aliæ ac mundi huius bona, tametsi spiritu, alia sint, habent tamen finem. Charitas vero nunquam excidit, ait Divus Paulus ad Corinth. (1. Corinth. 13. v. 8.) Flamma illius semper ardens est atque indeficiens, perinde ac illa sacri ignis flamma, qui plenus mysternis semper ardere lucereque debuit in altari holocausti. Talis prorsus erat ignis Charitatis, qui in corde Venerabilis Matronæ nostræ Sor. Ioannæ arsit, qui finem nullum modumque noverat, cuius

Q 3 vis

Ancilla
Ioanna
laqueo se
suspendit.

De Ioan-
na ope ab
utraque
morte
eripitur.

vis atque efficacia tam ingens fuit, ut ubivis locorum omne mortalium genus gauderet in luce & calore vigoris eius & efficaciam; quod sequentia admiranda gesta abunde comprobabunt.

Degebat in urbe Burgensi præcipui nominis Domina, cui tamen sui honoris existimationisque tam parva erat cura, ut certi cuiusdam nobilis viri scandalosâ familiaritate atque consuetudine uteretur. Convivebant ambo adulteri admodum incircumspecte, adeoque cæcè in sua impura agendi ratione procedebant, velut si omnes pariter cum eis homines cæcutirent, solusque eos videret DEUS. O fatuitas! Flagitium hoc est incendio haud absimile, quod quanto premitur, sopiturque magis, tanto etiam luculentiore fumo proditur. Proserperat jam suspicio adulterii huius in plures, tantumque cum tempore fama eius increverat, ut ad extremum ad mariti adulteræ etiam aures deferretur. Ut ergo is in rem præsentem deveniret, simulat se aliquo profecturum, diesque aliquot absfuturum. Credula nimium adultera per tenebras noctis amicum suum eius rei facit certiore. Convenere itaque pariter. Dum ergo hilaria sine timore ullo agunt. En tibi maritus ostium domus pulsat. Tum enim vero utriusque gaudium momento in luctum ingentemque timorem vertitur. Stricto gladio adulter ad portam descendit, animo obfirmato aut mori, aut maritum occidere. Adultera vero mortuali in angore constituta, su-

*Vitium
luxuriam
incendio
est simile.*

perius remansit ad gradus. Eo nihilominus in discrimine Ioannæ orem imploravit dicens: O mater Ioanna! adesto mihi in hac summa necessitate, in qua non honor solum ac vita, sed & æterna salus animæ periclitatur. Vix hæc verba protulerat, & ecce, apparet, intra domum ante adulterum mater Ioanna: quod hunc in modum contigit. Vacabat famula Domini eo tempore precibus, cognovitque Divina revelatione, quid inter dictos coniuges evenisset: Momentoque comprehensa per vestimenta sua, virtute omnipotentis DEI è suo Oratorio illuc translata est. Dumque maritus reclusis foribus domus, in vehementi exacerbatione animi introgressus fuisset, existimans hostem suum illic deprehensum iri, reperit matrem Ioannam. Stupuit equidem ad improvisum casum istum; sed brevi ad se reversus, alacri latoque corde ad nostram Soror Ioannam ait. Quomodo mater in domo mea, & hoc tempore? Quomodo tanta mihi obtigit felicitas? Domine, respondet Virgo prudens, huc ego veni certi cuiusdam secretique negotii gratiâ cum charissima Coniuge tua pertractandi. Rem iam confecimus, ac sermones complevimus, nunc bonâ tuâ veniâ libenter in DEI nomine domum meam repeterem. Age, fiat, reponit, ille verum ego non comittam, ut sola tu mater abeas, ipse tibi comes ero & servus. Admisit officium Soror Ioanna, quo videlicet eo pacto liberum adultero egressum iterque efficeret. Peractâ illâ officiosa de-

Miro quodam modo adulterum cum adultera liberat.

ductione

ductione bonus maritus domum suam rediit, plane sibi persuadens adulterii suspicionem, falsam duntaxat hominum opinionem vanamque imaginationem fuisse. Postridie prædicta adultera accessit Ancillam Domini Ioannam, ut pro beneficio gratias eidem ageret. Ioanna porro acriter eam obiurgavit ob suam incontinentiam, quod illa magna animi demissione acceptavit, recepitque se mox confessione crimina deterfuram, vitam in melius mutaturam, ac iura coniugii sanctius observaturam. Vixere simul posthac hi coniuges in magna pace, devoto cultu ac servitio DEI. Maritus quidem venerabatur Ioannam propter honorem domui Coniugique suæ habitum, quam inviserat, Nobilis vero illa Conjux pariter Sor. Joannæ semper gratam se exhibuit, quippe cuius ope & auxilio à temporali ac æterna morte erepta fuisset.

Eiusdem formæ colorisque imo fere notabilius est id quod, sequitur. Extranea quædam Domina eximie singularisque formæ Burgum dissimulatâ personâ Rusticæque cultu ac habitu cum duabus parvulis filiabus pariter in modum Rusticellarum vestitis advenerat. Habebat ea Presbyterum in comitatu, toto similiter vultu & corporis habitu spectabilem. Burgum adveniant ad miraculosum crucifixum illic adorandum, quod ubi Rustica illa præstitit, nostram etiam Sor. Joannam invisit. Absoluto familiari colloquio orabat enixè, velit Sor. nostra Joanna eam Omni-

potenti DEO instantissime commendare, atque his eidem valescit & abiit. Remansit Christi sponsa in Oratorio, seque ad orandum composuit, ut DEO Dominoque nostro necessitates huius Dominae commendaret. Sua vero Majestas ait ad Ioannam: Etiamne nosti pro qua oras? Domina quam in Rusticæ habitu vidisti, una est è præcipuis Hispaniæ; estque Comitissa N. Ego vero illi valde irascor, quandoquidem tot naturæ donis exculta, totque temporalibus à me cumulata bonis, iisdem tanquàm propriis meis armis me oppugnat. Dic illi ut protinus sese expediat à consortio viri, quem secum circumducit, hoc quippe illi ad salutem proficuum ac pernecessarium est. Et si tibi negare voluerit, quis ille Sacerdos sit, tum dices eum esse Archidiaconum illius loci: eidemque etiam nomine meo denuncia, ut paratus sit ac vigilet, quia nescit diem suum neque horam. Audiebat Sponsa Dominum suum summa cum attentione & reverentia, atque vehementi è zelo divini honoris animarumque salutis solícite curavit mandata Divina quam celerrime exequi. Idcirco ut primum maritus illius est pransus, facultatem ab eo petit dicens: Domine, necesse habeo cum quadam peregrina Domina, quæ hic me invisit, colloqui, Hospitium illi est in area campi, placetne eam mihi adeundi copiam facere? Abi, inquit ille in DEI nomine, sed brevi fac redeas. Hac licentia obtenta exiit foras, atque ad hospitii ianuam ipsum hospitem

Divinitus
Ioanna
revelatur
status &
conditio
duarum
personarum.

R III
30

hospitem reperit, petitque ab eo peregrinam illam rusticam, quæ apud eum hospitatur, deorsum evocet. Ut ergo illa cognovit, quod Mater Ioanna se acerfat confestim plena gaudio deorsum descendit, atque ambobus eam brachiis magna cum animi gratitudine complexa est. Vna igitur ambæ in cubiculū ascendunt, cumque solæ essent, inquit Mater Ioanna ad Comitissam Quomodo se hac in urbe Illma. Dna. habet? Quid illustrissima, ait Comitissa, hoccine iocari non est, cum hoc in schemate me videas? Nequaquam Domina, respondet Sor. Ioanna, nullus hic est iocus, sed ipsa rei veritas. Ego huc adveni a DEO missa, jamque ita loqui debeo, ut animam tuam sermo penetret. Illma Dna. est Comitissa de N. & Dnus ille est Archidiaconus Ecclesiæ N. E. re, saluteq; utriusque ac prorsus necesse est, continuo societatem atque amicitiam, quæ inter ambos intercedit, dirimere, fieri quippe posset, ut DEUS, qui hucusque ista iustinuit, deinceps mutam istam inter vos consuetudinem ferre nolit, essetque tanto in discrimine minima etiam scordia & neglectus plurimum culpabilis. Quapropter quilibet vestrum debet pro se separatim domum reverti Illma Dna. necesse est hinc sola discedat, domumque suam repetat, & D. Archidiaconus alia via domum pariter redeat. Hoc est, quod Jubes DEUS. Quid nunc ad hæc Illma Dna. respondet? Quid dicere debeo? Respondit Comitissa summa cum admiratione ac stupore. Cla-

*Vide quã
efficax ad
convertē-
dos pec-
catores sit
Ioanna
oratio.*

rissime nunc intueor, quod mater Prophetissa sit, quandoquidem omnia, quæ mihi locuta est, DEUS illi solus revelare potuit. Nunc vero supervacua foret pertinacia, & obduratio ad tam luculentum lumen oculos non aperire, atque a tanto Divini verberis ictu non expergisci. Itaque aio me promptam ac volentem Divinæ huic vocationi obsecuram. Sed id ego Archidiacono intimare nequeo. Oro te, Mater, velis in mei gratiam id ei significare. Etiam, respondet Ancilla D. præstabo id lubens. Quia vero domo egredi nequeo, cura illi dici, ut hora 2. me in domo mea invisat. Ita factum est. Venit is hora 2. pomeridiana ad Ven. Matrem invisendam. Deduxit ergo illum ad Sacrarium suum, aitque ad eum pauca hæc, sed efficacia oppido verba, "Domine, Reverendissimæ Dominationi tuæ sat perspicuū est, quam sit periculosa mortalitatis hæc vita, quodque ex improvviso mors adveniat, & quifine gratia DEI è vita decedit, præceptis in infernum ruat arsurus in æternum, quod etiam tali homini nihil profuit, nihilque eum juvent intercessionem Sanctorum, nec interventio Bmæ Virg. MARIÆ, sed neque ipse pretiosus eius Filius IESU Christi sanguis, nec tota infinita DEI misericordiæ immensitas. Quinam obsecro, Rme Domine tecum actum fuisset, si mors in hoc præfenti statu tuo te occupasset? Quid factum fuisset si fortè irato & auerso Numine Divino moritè contigisset, & nunc sine ullo re-
medio

pravam
duarum
persona-
rum con-
suetudinē
Ioanna
dimit.

“medio pœnas te dare in omnes æ-
ternitates oporteret, omni spe
“deposita, amabilissimi vultus di-
“vini conspectu unquam perfruen-
“di? Aperi, oro, Rme D. oculos,
“cœcitati nuntium remitte, neque
“tam pretiosum salutis tuæ pignus
“ultra in discrimen conice. Rever-
“tere ad te: mihi que eam fac gratiā,
“uti ne amplius Comitissam allo-
“quaris, sed confestim domum re-
“deas, & bona accuratā que confes-
“sione animi noxas expies. Archi-
“diaconus clarissime intuens, quod
ipse sibi DEUS per os Ancillæ
suæ loquatur, adeo fortem introrsus
efficacemque Divinum per lensit sti-
mulum, ac præsentis gratiæ auxiliū
ut illi promitteret omnia se adim-
pleturum, quæ præcepisset. Et non
appellata ultra valesactaque Comi-
tissa, statim a quo conscenso domū
suam rediit, generalique protinus
confessione peccatis expiatis, intra
quartum decimum diem obiit. A-
iebat Mater Ioanna eum valde be-
ne mortuum esse, quod idem est ac
dicere, in gratia DEI illum de-
cessisse. In oculis namque Maje-
statis ipsius mors iustorum pretiosa
valde, & econtra peccatorum est
pessima. Comitissa porro uti ama-
tium suum discessisse intellexit, in-
geni affectu animi Famulæ DEI
joannæ velle dicit, ac postridie iter
in domum suam aggressa est, pec-
cata sua confessione detersit, lon-
goque deinceps tempore pie san-
ctæque vixit, ac semper Matri jo-
annæ adeo addicta fuit, ut in sacra-
rii eius ornatu tabulas pictas, ele-
gantisque eximia confectos arte,

flores transmiserit, ac non raro cum
suis filiabus earumque maritis Joan-
nam inviserit. Siquidem experimen-
to didicit, quod sicut iis, qui balsa-
ma attrectant, bonus adhæret odor,
ita etiam illis, qui amicorum DEI
familiaritate utuntur, virtutes pau-
latim affricentur.

Jam Venerabilis Matris nostræ
joannæ virtutes usque adeo tota
inclaruerant Hispania, ut omnibus
è locis ad eam eeu Divinum quod-
dam oraculum homines conflue-
rent. Aliquando Septembri men-
se, in festo Exaltationis S. Crucis
à meridie venerunt ad eam invisen-
dam peregrini quidam Nobiles, di-
centes Toletum se advenisse: ascende-
runt sursum in eius oratorium, tem-
poreque aliquanto illic permanse-
runt, summo delibuti solatio, quod
Sor. Joannam videre atque alloqui
eis liceret, tandemque vale illi di-
cto, abibant. Dum ii per gradus
deorsum tendunt, unus eorum ad
Matthiam ortiz sese acclinans præ-
cabatur, ut amoris Divini intuitu,
copiam sibi faceret sine arbitris,
cum Coniuge sua magni momenti
rem pertractandi. Id ubi Matthias
joannæ suæ indicasset, Nobilis ille
iterum sursum ascendit. Dum ergo
solus apud Ancillam Christi versa-
tur, in lacrymas solui ceperat. Jo-
anna porro multum ei compati-
batur, amicabilibusque verbis eum
solari nitebatur. Domine, inquie-
bat, virile cor pectusque omnem
adversitatem atque afflictionem su-
perat. Bonum duntaxat, habe ani-
mum Domine, modumque mœ-
rori pone. DEUS etenim Domi-
nus

R

nus

nus adest nobis infinita bonitate sua in omni tribulatione nostra. Age igitur ac loquere mihi omnium cum fiducia, siquidem colloquio de ærumnis atque doloribus iidem evanescent, aut ad minus leviores exinde redduntur. Ego item, si Domino possum solatio, usui, auxiliove esse, en me hic paratam promovendæ salutis eiusdem prompto studio ancillari. Ah Domina mea! respondet Nobilis alte suspirans, ac ingemiscens, dolet mihi penitissime, quod libenter loqui vellem atque interius fortiter ad loquendum impellar, ad apperendum tuæ charitati cor meum, & tamen loqui nequeam. Ut primum namque os aperio, violenter illud mihi claudimentumque comprimi sentio. Verba hæc ille valde ægre ac dolorose multo cum fletu ac singultu enixus fuit. Post longam vero moram sibi vim intulit, tamque bene ac valuit, ad eam inquit. Domina mea obsecro, ne dicta mea cum scandali offendentulo accipias. Domine, ne timeas, respondet famula Christi. Qui semetipsum intuetur, is non miratur, quantumcumque eum videre aut audire ab aliis contigerit; atque id eo etiam magis, si quis tam vir malus, tamve improba sit mulier quam sum ego. Tam rationabili prudentique responso, ubi Nobilis ille corroboratus fuit, paucis ei vitæ suæ seriem statumque pandit, his fere ac similibus verbis. Domina mea, tametsi tali me formâ vestitum videas, nihilominus tamen sum Religiosus. Jam 20. sunt anni, quòd ceu

*Prodere
mala vo-
lenti,
quãtum
diabolus
obstat.*

desertor ac Aposteta, & quidem semper cum concubina ad latus, terras obeam, & circumvager. Duo etiam homicidia inter hoc tempus patravi, & nihilo secius in tam nefario scelestoque statu quotidie celeberror, ne mater mea, apud quam commoror, malum meum ac sceleratæ vitæ rationem odoretur. Audiebat hæc omnia Ioanna imperterrita, & ait: Domine nos miseri mortales non sumus Angeli, ea propter vitæ tuæ status, haudquaquam ab humana conditione nihil alienus horrendusve videtur. Cecidisti equidem ut homo, Domine, at DEUS est DEUS, & id satis superque est, ut cum fiducia coram eo comparere queamus. Quis peccatorum unquam vere pœnitens, & contritus ad Divinos eius pedes accidit, quem suis ille brachiis non sit complexus? Potestne miseria omnium Creaturarum cum infinita eius misericordia comparari? Converte te Domine ad DEUM, atque Ordini tuo te redde, in Cœnobio tui Generalis. Istud Domina mea, ait Religiosus ille, nunquam ego faciam. Age igitur, inquit mater, si præstare id nolis, abi atque ad pedes summi Pontificis te abijce. Respondet illi, æque parum ac superius hoc ego exequar. Pergit Ioanna, quid igitur aliud in hoc negotio præstare est animus? Respondet ille: ego intendo vivere ut vixi, quod abs te mater nunc peto est, ut me DEO commendare velis. Famula Domina ad hoc respondet; quid, oro iuvabunt preces meæ, si hac in vivendi ratione tu Domine perseverare

*Quam
difficile
est a
terno pe-
cato ab-
manu
su-*

rare velis? Collocutio hæc fiebat ante Christi Crucifixi imaginem. Sponsa porro eius admodum mœsta, anxia turbataque fuit, ob pertinaciam huius animæ, Religiosq; ingenti spiritus sui fervore ait: Domine, ego te obtestor per hunc DEUM ac Dominum nostrum crucifixum, qui pro nobis ad crucem acclavatus est, revertere in te ipsum, neq; velis pretiosi huius cruoris pretium in te cassum inaneque fieri, quem pro redemptione tua in cruce profudit. O admirabilis Divini amoris exuberantia! Ubi Sponsa Christi hæc verba est prolucuta, imago Crucifixi intantum cœpit sudore sanguineo diffundere, ut guttæ filamenti instar in terrâ decurrerent. Vidit hoc priusquam Joanna Religiosus ille, pallensque totus atque conterritus, intremiscere cœpit ac dicere: IESU DEUS meus, quidnam hoc est? Tunc de novo pro me sanguinem sudas? Non ultra Domine, ego propono me ad te convertere. Mater Joanna, quæ ad pedem imaginis eius constiterat, ad verba hæc elevavit oculos suos, atq; ut sanguinem sudare crucifixum conspexit, jamque velum sui capitis guttis cruoris tingi, pariter & ipsa orsa est amarissimas propendere lacrymas. Ad amborum singultus ac voces editas etiã Matthias Ortizius Oratorii introiit, atq; cū idē conspexisset, etiã ipse ubertim lacrymari cœpit, atq; ad Coniugē suā; Quidnam rei est istud Ioanna? Quidnam putas portendit? Non absimile mihi videtur hoc mirū esse illi, quod legitur de quodā interempto homine, cuius cadaver in sui interfectoris præsentia, in sig-

nū odii sese alteravit & sanguinem fudit. Hic vero Christus Redemptor noster sanguinē fundit in sua picta effigie, ac tū sit vivus, ad suā videlicet immensā charitatem demonstrandā in præsentia illius, qui in eū deliquit, atq; iram eius in se provocavit. Porro ne ingens istud miraculū intercederet, oblivioneque sepeliretur, abiit Matthias Ortizius, ut eius rei prædictū D. Archiepiscopū redderet certiorē, qui cum secretario suo multoq; famulorum comitatu eo protinus advenit, atq; ubi tantū conspexit prodigiū, ad idē spectaculū P. P. Discalceatos cōpluresq; alios accersiri iussit, qui omnes suis intuebantur oculis, quemadmodum sanguis, è crucifixo proflueret. Postquam vero D. Archiepiscopus de facto plene informatus, instrumenta desuper authentica confici curasset, Crucifixum illum tela serica Attalicā involutum, secum domum suam detulit. Religiosus vero ille, cum famulæ D. valefecisset, abiit promittens vitam se in melius deinceps mutaturum. Idem ille post unum ac dimidium annum Barcinōne litteras ad Sor. Ioannam dedit, in quibus maximam alteram DEI erga se misericordiam recenset, quam intervētū Ioannæ precum illi exhibuit Deus. Epistolæ illius tenor est iste: “Domina mea & venerabilis mater, Ego ille sum qui apud te tali die “in domo tua fui, coram quo crucifixi effigies sanguinem sudavit. In- “terea ad hoc usque tempus velut “alter Cain vagus profugusq; fui, “atq; a facie Domini abscondi me, “nullo in loco pacem, quietemque

Idque plurimis videntibus

Crucifixi effigies ad obstruendum peccatoris impunitam sanguinem sudat.

riens. Ubi ergo sic me constitu-
 tum demon vidit, horrendis cogitationibus me impugnavit, ac denique ita sensum ac rationem obturbavit ac prorsus evertit, ut ego in consideratione, quod scelera mea nullam gratiam veniamque mereantur, in desperationem sim prolapsus, statuens semel calamitosa vite finem imponere. Id effectum est, dum aliquando per nemorosum opacumque montem iter facio. Ex infelici quippe arbore laqueo me suspendi velut alter Iudas, cuius etiam interissem fato, si non mei misertus fuisset DEUS. Dum etenim supremum jam spiritum aegre traho, momento lux quaedam advenit, atque in eadem conspexi personam sexus feminei, prorsus eiusdem vestitus formae ac staturae, quam tua charitas gerit, haec laqueum ex templo praecidit, quo gulam egomet mihi frangere intendi, atque ita dimidia mei parte, praeter mortuus inter tam decidi. Reduxit mihi tunc in mentem DEUS id, quod in domo charitatis tuae venerat, qualiter nimirum crucifixus pro me sanguinem iuderat, atque hinc spem concepi salutis consequendae. Unde firmissime statui promissioni meae satisfacere, etiam vitae ipsius impendio, quam offere re immolareque cupio ex amore illius DEI, cui tantopere sum devinctus. Enixe igitur ardentemque DEI amore tua charitatem obtestor, velis me ipsius Majestati fideliter commendare. Eadem Majestas in bonum salutemque proditarum animarum charitatem tuam servare dignetur,

Ioanna
 absens
 miro quodam modo hominem desperatum morte rat.

e quarum numero ego ipse sum. Exemplum istud potest nobis, qui Religioni nomen dedimus speculato loco inservire. DEUS nos ipse teneat, ac tueatur. In altissimum everti statum sumus; si ab eo cadamus, eo perniciosior & gravior est ruina, & lapsus periculosior, quo sublimior est gratia vocationis nostrae ac dignitatis.

Quadam vice dum Sor. Ioanna comitante D. Alphonso Marcos in Conventu S. Ludovici 4. Macras Virgines Neptes suas inviseret, accessit ad eam Franciscus Ruiz cognatus Ioannae, vir pietati atque virtuti apprimè deditus. Hic rogabat Sor. Ioannam, ut quendam infirmum adiret, qui gravi praesentique in periculo mortis versaretur, & tamen Sacramento poenitentiae maculas animae detergere renueret; multum in eius praesentia momenti fore, eandemque ad gloriam DEI & salutem animae illius cessuram. Persona mea, Respondet Mater Ioanna, parum hic utilis erit, si tamen ad gloriam DEI promovenda aliquid, quod è re usque sit, conferre queo, eamus absque mora. Vale igitur facit Neptibus. Erat ea id temporis firma viribus, sana & valens animoque alacri. Simul ac tamen Caenobii portam est egressa, subito destituta viribus, imbecillitateque correpta fuit sic, ut praesentes cum illi merito obstupescerent. At vero agnovere protinus astu esse maligni hostis excogitatum ad bonum opus dei; servitium impediendum. Unde aiebant illi: sine mater, nos te brachiis portabimus. Esto, ait humilis Ancilla Christi. E gloria Dei est, ut eo vadam

dam, ac proinde, id omnino fieri est
neceſſe, tametſi per humum eo rap-
tari debeam. Circumſpice, an non
fortè alicubi mulum deprehendatis,
ad cuius me caudam alligetiſ, ut me
ſic eo protrahat. O magna humilitas!
O vehemens ardor! Ambo denique
Alphonſus Marcos ac Franciſcus
Ruiz eà utraq; parte ſublata hume-
ris iter cum ea proſequebantur. Ut
verò ad S. MARIE pontem deve-
nere, tanta repente tempeſtas eſt co-
orta, ut arbitrarentur, violentia tur-
binis in flumen ſe omnes præcipita-
tum iri. Sed famulæ Chriſti præ-
cibus procella ventuſque conque-
vit, atque ita ſimul pervenere uſque
ad Conventum de la Vitoria, ad
quartum quintumve lapidis jactum
ab infirmiſ domo ſitum. Illic Mater
Ioanna inquit, quieſcamus parum
per, ac glorioſum P. S. Franciſcum
de Paula invocemus. Ea in oratione
prorſus mirabiliter extra ſe rapta
fuit, levavitque ſe à terra unà cum
ambobus viris, qui eam ſuis portā-
rant brachiis, atque ita ſimul Divina
virtute per aëra in domum infirmi
illius delati ſunt, neſcī quonam id
pacto effectum eſſet. Inviſit Mater
Ioanna ægrotum, qui eius conſilio
multo cum fletu, vehementi dolore
& contritione peccata ſua confeſſus,
mox à peracta exomologēſ certis
cum ſalvationis ſuæ indicis, terris
valedixit.

*Et variis
machina-
tionibus.
impendit.*

*Sed fru-
ſtra eſt:
miraculo-
ſe illa ad
ægrum
deporta-
tur.*

Ingens iſte ardor animæq; lucran-
di zelus tunc potiffimum enitebat,
cum illa cum ſponſo ſuo in oratione
de animarum ſalute ac proſperitate
ageret, & colloqueretur. In horas, in
momenta petitiō eius erat, æterna ſa-

lus animarum. Multum enim verò
gratiæ ei inerat, in eiufmodi poſtu-
latis Divinæ ipſius Maieſti vim qua-
dantenus inferendi. Plorabat non-
nunquam ut infans, qui triſtatur, dum
pater ei negat petita. Quandoque
ſubiraſci videbatur, tamquam amato
ſponſa ſponſo, qui petitiōni annuere
renuit. Interdum interſerebat etiam
quiddam, quo ſponſo ſuo veluti
præſumptuoſula inſultaret, agebat-
que hoc quādam prorſus amabili
ſingularique gratia & dexteritate,
nihilq; non, hoc aut illo modo, jux-
ta votum ſuum obtinebat. Mane
quodam cum pro certis perſoniſ
preces funderet, apparuit illi Glori-
oſiffimus Patriarcha Iosephus cum
infante IESU ſuper brachium, ait-
que ad Ioannam. Qui tantum cæleſti
ſponſo placet uti tu, debet etiam ab
eo multum petere. Non attendit Sor-
Ioanna ad hæc verba, quia tota im-
merſa erat contemplationi infantis
IESU. Quod ubi D. Patriarcha ani-
madvertit, iterato inquit: Filia mea,
ora pro neceſſitatibus fratrum tuo-
rum. Tum circumſpexit famula
Chriſti, viditque duos valde auxili-
egentes homines, continuoque præ-
cabatur infantem IESUM pro illis.
Ut verò advertit, quod ille ampli-
us rogari vellet, ait ad illum; Mi Deus,
hoc ita fieri debet, à SS. tuis pedibus
ego non recedam, quoaduſque tu pe-
titiōni meæ annuas. Infantulus verò
illi blando ac renitenti ore respon-
dit. Ne irasaris ſponſa mea, volo
præſtare omnia, quæ poſtulas. Tunc
D. Patriarcha manum ſuam eleva-
vit, Sponſæque Ieſu Chriſti benedi-
ctionem dedit. Poſt hæc eandem

*Variis
Ioanna
amoris
artibus
utitur ad
obtinenda
poſtula-
ta.*

R III
30

manum suam capiti eius imposuit, ac inquit: Hæc est vera sponsa, in qua IESUS verus animarum sponsus requiescit.

Postridie S. Communionem percepta, dum suo more esset in Oratorio, precabatur Divinum Sponsum suum intensissimè, ut duas sibi commendatas personas benigne tueri servareque vellet, atque omne mortale peccatum ab eis avertere. Hic erat videre mirum quendam inter DEUM puramque istam Creaturam lusum. Sicut namque Pater cum filiolo suo, qui forte munusculum quoddam petit, colludit, eique illud porrigit quidem, dum verò parvulus manum ad capiendum extendit, ipse retrahit suam, filiolumque ridet, sic prorsus erga charissimam Sponsam suam Ioannam se gessit DEUS. Principio quidem ostendebat sese paratum ad assentiendum eius petitioni; paulo post gravabatur id præstare liberalemque manum suam quodammodo retrahebat. Ubi ergo id animadvertit Ioanna, viditque, quod complaceret sibi DEUS in eâ sic detinenda, summa amabilitate ad DEUM inquit. Domine, jocare, lude & illude mihi, Divinæ voluntati tuæ placet, veruntamen ego petitionem meam obtinebo. Tuam ego Majestatem tam diu vinculis amoris captivam tenebo, donec id mihi concedas, quod à te postulo. Non poterat iam ultra benevolam suam in eam animum cohibere Dominus; itaque respondet Ioannæ: Filia, iuxta petitionem tuam sient omnia. Summam ego voluptatem capio è tuis inventis, artibus ac stra-

Ludus amoris inter Deum & Ioannam.

tagematis, quibus uteris ad obtinenda, quæ petis. His aliisque eiusmodi astutis solertibusque circumventionibus amoris certabat illa cum Omnipotente, & vincebat in superabilem DEUM. At verò admodum caro illi constitit hæc victoria. Siquidem infernales Genii ob tot animarum iacturam, quas illa DEO lucrabatur, eque faucibus eorum eripiebat, stygiis illam tormentis excruciant, plagisque afficiebant atrocissimis. Hic, aiebant, pereundum à nostra manu est tibi, tu persecutrix nostra pessima. Age, dic maledicta mulier, quid te permovet ad nos tantopere, tantisque pœnis persequendos? Cura tu salutem tuam, ut vis, alios sine quietos, propriamque salutem cuiusvis arbitrio permitte, Verum Sor. Ioanna nihil pensi habebat, quidquid Tartarei spiritus obgannirent. Caritas eius animarumque zelus fortior morte erat, & inferno durior æmulatio.

CAPUT XII.

Sor. Ioanna coniungit in summa perfectione externa opera sua cum contemplatione: DEVS etiam patrat miracula, ne quid Sponsa sua de alterutro negligat.

Vita spiritualis, quæ exteriora bona opera Contemplationi copulat, est inter omnes vitas perfectissima (S. Thom. v. 6. 22. q. 179. art. 2. ad 2. & 3. q. 20. art. 1. ad 2. & 3.) Eam ob rem & ipse Christus Servator noster talem vitam elegit. Hucusque tractavimus de